

HELYBEN
OLVASHATÓ

A 170999

Fut az idővonat

Darvas Andor
versei

Kovács Henrik kiadása
Szeged 1929

SAJTÓHIBÁK.

6.	olodalon	felülről a	6.	sorban	folytán	helyett	fogytán
13.	"	alulról a	6.	"	ide	után jön :	nem
19.	"	felülről a	2.	"	biborön	helyett	biboran
20.	"	alulról a	11.	"	be	"	de
27.	"	" a	8.	"	azok	"	az
44.	"	" a	13.	"	oly	"	olyan
48.	"	" a	3.	"	amit	"	mit
62.	"	felülről a	13.	"	telejs	"	teljes

A 170899
KELLYBEN
OLVASHATÓ

Fut az idővonat

Darvas Andor
versei

Kovács Henrik kiadása
Szeged 1929

A 170999

SZTE Egyetemi Könyvtár

J000249139

AJÁNLÁS

Aki szereti a borút,
a csendet és a szomorút,
aki tiszta mint a Jóság
és fehér, mint az őszirózsák
szirma,
annak szól az ének.

A Golgotán

(Anyámnak)

Amerre járok, sötét hegyek
rám árnyékolják a vak estet
s végtelen és könnyörtelen
útakon viszem fel, felfelé
a keresztet.

Ez a némaság Golgotája
az én útam, az én tájam,
nekem kell, hogy az elveszett,
a kiapadt könnycseppeket
visszahozzam, megtaláljam.

Nekem nem szabad megállni,
nekem kell a mások könnyét,
mások hitét, mások álmát
megtalálni.

Nekem kell az éjszakába
belesirni hangos dallal
és felérni a kereszttel, hogy a hajnal
ha felébred kelet táján:
legyen egy szent könnykereső
a némaság Golgotáján.

Nekem nem szabad megállni,
nekem kell a mások könnyét,
mások hitét, mások álmát
megtalálni.

Nekem nem szabad megkésni,
mert minden perc szárazabb lesz
s minden percben egy kevésnyi
némasággal több marad
s ki jut fel a csúcsra, hogyha
erőm folytán összerogyva
meghalok a cél alatt?
Nekem nem szabad megállni,
a könnykereső törvénye,
örök nagy törvénye ez!

Anyám, csókolj meg és eressz,
eressz a Csúcs felé!

TARKA MEZŐKÖN

Mértföldes szárnyakon fut az idővonal,
benne a vágy tüze remény-füstté válik,
elhagyja az élet vidám bús csodáit
s kanyargós sinjein viszi a sorsomat.

Szent, aki vágyik

Szent, aki mindig vágyik arra,
amit soha, soha nem ér el,
s mégis erős a hite, karja
és mégis vágyak tüze zavarja,
hogy küzködjön könnyel, vérrel,
álmokkal és dallal, kinnal
azért, amit sosem ér el.

Csókért, amit nem néki adnak,
boldogságért, mely másnak termett,
könnyekért, amik elapadnak,
karokért, melyek mást ölelnek,
békéért, mert a harc öl, éget,
szent csendért, amely beharmatozza
balzsamával a mindenséget,
ölért, melybe fejét lehajtsa,
dalért, amely lelkére cseppen,
szívért, ahol békén maradhat,
kézért, amely megsimogassa,
hogy szent lehessen, jó lehessen.

Szent, aki vágyik mámort, élve
és soha egyetlen vágyát
nem teljesíti az élet.
Szent, aki vágyik vágyik, aki
mikor lehúnyja a szemét
akkor legszentebb, mert azt hiszi,
hogy megsíratja valaki.

Pedig nem.

Könnyek

Az ablakon végigszaladt,
lefutott az első könnye
a haldokló őszi napnak.
Milyen furcsa és szomorú:
a virág, a szírom elvész,
de a könnyek megmaradnak —

Csupán csak könnyek maradnak.

Milyen furcsa, hogy a napfény
kisurrann a csukott záron,
de a köd, az ősz harmatja
eljön hozzám s az ablakra
hull, pedig soha sem várom.

Milyen furcsa, hogy az élet
ezer bolondos, tarka óra,
mégis, a percek elrepülnek
s bús őszutóra
épresztenek a hideg ködök,
amik az ablakra ülnek.

Milyen furcsa, hogy a tavasznak
a bimbó és pillangó hadnak
csak egy nyarat szabad érni,
de a könnyek megmaradnak —

Milyen furcsa és szomorú,
hogy csupán könnyek maradnak.

A csengő

Régi emlékek elmerengő — szent csendjében egyszerre csak — megszólal valahol a csengő. — Ismerem jól ezt a hangot — a gimnázium folyosóján — sokszor bámultam és hallgattam a sokat jelentő harangot. — Jaj, mennyi izgalmas óra vége felé ez volt szegény diákfejünk — egyetlenegy reménysége. — Munkára hívott minden reggel — és szent volt az a munka, áldott — aztán délben, mindig pontosan — elbocsátott.

Munkára hívott minden reggel, — de egyszer múlt a dél, az este, — az új reggelt új dél követte, — újra feltűnt a hold derengő — fénye és azóta évek teltek — s csak nem akar délt jelezni még a csengő. A munka nőtt, mint esti árnyék, — beleszólt durván az Élet, — mindig nehezebb, véresebb lett, — mindig őrlőbb küzdelemmé lett. mindig új vércseppet fakasztott, új köveket rakott az útba — minden kinnal remélt esztendő — és csak nem akar megszólalni még a csengő.

A Sors ült fel a kathedrára — az örök életórát tartja — és mindig annyi leckét ad fel — sosem holnapra, mindig mára — hogy majd összergyunk alatta. — És ha nem tudunk megfelelni — véresre ver s újra feladja; — remegve nézzük meg az órát, hogy a szünetet, a tízpercet mikor mutatja?

Múlik a reggel, dél, az este, — napok, hónapok és az évek — s hiába nézünk rá esengő — tekintettel — nem hallgat el a szörnyű mester — s jaj, csak nem akar megszólalni — szünetet jelzön a csengő.

Beszélgetés egy meteorral

Honnan jöttél testvér? A messzeségből?
Végtelen utak végén, itt a porban
találkozunk, (mint síri szellemek),
mert egykor én is utitársad voltam
és együtt róttuk titkos és remek
pályánkat fent a messzeségeken.

— Míg egyszer aztán kevés lett nekem
a mérhetetlen ürnek száz csodája,
lázado lelke új utakra vágyott,
a csend süket lett és rövid a pálya
s mentem keresni hittet lázasan
egy szebb csodákból álló új világot:
és itt a porban találtam magam!

Mi üldözött el téged is az ürből?
Mért lett a sorsod közös énvelem?
Ugy-e kicsinnyé lett a végtelen!?
Ugy-e, megláttál egy álmot te is,
mely megmutatta, fényes élted csorba,
fonák voltát és mint jómagam:
lejöttél — boldoggá lenni — a porba.

Halottak napján

Halottak napján a temetőben;
hervadt virágok, sírok és keresztek
és szomorúfüzágak közt
sáppadt gyertyafény reszket.
Ma a halottak ünnepelnek
és megsiratják az élőket,
akik meghalni nem mernek
s ahelyett sírva járják a
novemberi temetőket.

Milyen szép ez a könnyes ünnep;
élet, halál, béke és jajszó
ma megbékélve, mint harangszó
az esti ködben, felcsendülnek.

Leülök egy horpadt sírra:
nincs ráírva
a név és nem sir ma
még ma sem, rája senki könnyet.
De azért aki lenn alszik
nem haragszik,
mert hisz a halál: szeretet,
örök béke
s lenn a sírban mindennek vége.

A temető: a Békeország,
ide hoznak fegyvert, láncot,
az orchideák, őszirózsák,
nefelegtsek és tulipántok,
jajok és könnyek és keresztek
fölé lágyan leborulnak
a ködös novemberi estek.

Szeressétek a temetőket!
szentek azok, mint az oltár,
mint a kehely, mint az ostya,
mert a temető a megváltást:
az örök békességet osztja.

Halottak napján a temetőben...
koszorúk, virágok és keresztek,
gyertyák, fúzek és márványtömbök
mind összefolynak előttem:
s állok a Béke örök földjén.

Halottak napján — a temetőben.

Adósság a boldogságért

Odaadom erőm s a vérem
és helyébe csak egyetlen óra
igazi boldogságát kérem.

Odaadom a csendes esték
szelid magányát, mik az élet
örök csodáit keresték,

Odaadom csodás borát
s mámoros esték forrón égő
szent mámorát,

odaadom a tegnapot
és minden mosolygós álmomat,
amit a múltam adott,

hívó és teremtmény mámat
s az égből vissza-visszahullott,
megnemhallgatott imámat.

Odaadom erőm s a vérem
és helyébe csak egyetlen óra
igazi boldogságát kérem.

Ez az egy óra lesz az élet,
a hit, a vágy, a fény a mámor,
aztán jön a nagy fénytelenység
s minden adósságot felszámol.

Veni sancte . .

Szobám falára könnyes sóhajok ültek,
apró lidércek halkan mesélnek
... s ott künn — valahol messze-messze
felcsendül halkan az ének:
veni sancte spiritus!

Ma nyitják ki az iskolákat
és jön a sok ragyogó gyermekarc,
várja őket a pad, meg a tábla.
S boldogan jönnek az iskolába
hogy kezdődjék a harc.
De ma előbb még énekelnek,
A nagy csatára kérnek erőt,
leborulva az Isten előtt:
veni sancte spiritus!

Hát én?... Mit várok? Mire várok?
Mit hallgatom az éneket?
Se nem az enyém, se nem nekem szól,
ezeken minden én már túl járok,
jobb lesz, ha megyek.

Az én imáim már messze szálltak,
az én imámat senki se hallja,
vagy nem érti, vagy nem akarja.
Az én imámat nem eresztik
nem is tudom, kik,
tán rossz lidércek haragvó népe —
Isten elébe...

... ott künn valahol messze-messze
felcsendül halkan az ének,

hallgatom, hallom és mégsem értem,
hogy mit beszélnek,
kivel beszélnek...

csak azt tudom, hogy magamban állok
az élet-iskola nagy udvarában...
valahol fentről rámhull az ének
s énbennem csak a könnyek beszélnek.
veni sancte spiritus!

Az országút szélén

Poros, végtelen országút az élet, — fölötte felle
— oldala mellett — árok és túske, közöttük fára
tan ballagnak az évek. — A kövek közt itt is, o
ott is — novemberesték kék fátyla sötéten
merea az útra — s imbolygó lidérccláng mécs
zeképen — (mert a halottakról is kell emlékez
meggyullad egy egy siron a gyertya — korha
keresztek süppedő tövében. — Megálljunk csa
Ebben az esti csöndben, — amit a holtak ál
szóttek — nem kell sietni sem minekünk — se
sem az időnek. — Végignézhetünk nyugodt
— az esőverte temetők felett, — hátha talál
valahol — egy ismerős nevet. — Hátha megtalál
egy sarokban — egy régesrég kidőlt kereszt t
vében — a hitet, a reményt, vagy a visszavágy
— gondtalan ifjúságot. — De jaj, menjünk tovább
a Tél, — fehér pokrócát terítgeti már — a gyerty
elfújja irigyen a szél — s kísértetes hangon ku
kol — valahol egy halálmadár. — Menjünk
mert utólér a Tél...

Ötven éves találkozó

Vörös bíboron megcsillan a fény
szobám ablakán: búcsúzik a nap,
hív engem is, gyere öreg legény,
jobb pihenni a mohos rög alatt.

S amint pajkos-vidáman átsuhan
ősz hajam közt a meleg nyári szél,
érezem, csakugyan arra visz utam,
s a búcsúzó nap igazat beszél.

Itt voltunk együtt ötven év előtt,
készültünk a nagy küzdelemre fel,
egy évszázadra gyűjtöttünk erőt
s most úgy látom — egyedül jöttem el.

A nagy seregből csak engem hozott
a sorsszélvész el; mért hozott, minek?
Az ötvenéves nagy találkozót
odafönt tartják már a többiek.

Jól van egy így! Öreg fiúk, megyek!
Várjatok csak, nemsoká üt az óra,
hiszen kell, hogy én is ott legyek
az ötvenéves nagy találkozóra.

S ha mégis akad közülünk, akit
még élve rejt az élet-bozót,
hagyok neki egy üzenetet itt,
el ne feledje a találkozót.

Mert élni kell

Ma összetörve, megfogyott kacajjal
megyünk, megyünk a régi rom felett
bús, hervadozó, csüggedő reménnyel
keressük görbe, roskadt akarással,
Hogy merre lehet rózsás napkelet?

Szemünkbe fúj a szél: valami régi
munkábfásult szív-testvér talál
talán szivünkbe utat s azt reméli,
hogy mibennünk még az örök halál
nagy vérgömbjén (a földön) is a régi
elhamvadt tűz parázscsirája él?

Ne hidd, ne hidd! A régi országútra
bús nagy Szahara, az Élet borult,
apró jajok, kis hitetlenkedések,
tört cserepek, kihamvadt régi mécsek:
ennyit őrzött meg emlékül a Múlt.

Számunkra semmi, semmi nem maradt
a könnyeket elsírta más előlünk,
az örömet más örülte el tőlünk,
s a bánatot is elbúsulták mások.
Mi megmaradtunk néma ígéretnek,
csendes, lassú, be biztos akarások,
akik nem sírnak és nem is nevetnek
a múlt ködös jövődjének öre.

És véres kézzel új ösvényt kaparva
a régi romok közt megyünk előre
végetlen messzeségek ködös hátán,
vigyorgó sátánkacagás között
s ha lehanyatlak százszor a karunk,
nagy verítékes, vérizzadt homlokkal
kaparni kezdjük újra a rögöt,
mert élni kell és jövőt akarunk.

Evezz a mélyre

(Beszélgetés az Istennel)

Hajós vagyok,
a tenger — az élet — sivár és végtelen,
csupán Te vagy velem.

Ha vihar száguld a ködös ég alatt,
hullám hullámot zúgva összetör,
az árbóc nyög, vitorla megszakad
s a hullámsír mély torkát tátogatja,
mint megannyi sötét sírgödör, —
remegve bár, de mégis vallja ajkam:
Te vagy Uram az elhagyottak Atyja!!
Lábad a vizen bizton lépeget
és a fülemben súgod bátorítón:

»Bízzál fiam, bizony mondom néked,
a te hited megtart tégedet.«

S ha a lelkem mégis haragra lázad,
mikor a nyomor polipja átölel:
mert nem sikerült a nehéz halászat,
hiába volt a küzdelem a széllel,
nem vigaszt hozott, csak harcot az éjjel:
Te megjelenysz, szeliden és fehérén,
lecsendesíted panaszkodó számat,
mely átkot kiált halászásra, éjre,
szemem lesütve megyek Teutánad:
midőn beszállsz a rozoga hajóba
és azt mondod: fiam, evezz a mélyre!
— Mert tudom Uram, hogy Te mit akarsz ott,
a felszínen csak a salak lebeg,
a mélységben van az erő, érték,
a mélységben van a magasság titka
s a titkoktól félnek az emberek.
A felszín pompás és cifrán ragyog,

de minden elvész, ha leszáll a nap,
egymást kergetve aprók és nagyok
háborúsdit, halált játszanak.

— A mélységben nincs semmi cifraság,
egyforma minden: erős, óriás,
a mélyre csupán az evezhet csak,
ki Veled van és soha, senki más!

— A mélységektől megretten a dőre,
mert nem tudja, hogy ami ott terem,
mindennek Te vagy a királya, őre.

»Evez a mélyre!« — evezek Uram!
Lelkemnek erőt a Lelked adott
s tudom, megáldod a halászatot.

Valakire vár a lelkem

Ma kinyitom a lelkemet,
lehúll száz rozsdás zár, lakat,
végig söpri a téli szél
didergő kacagással a
falakat.

Eddig még nem nyílt soha ki,
álló, mint vár a hegyfokon
s ha bedőlt egy egy sziklafal
a bánatfelhő felette el-
elmerengett a romokon.

Tavasza szált: nem érezte meg,
napsugár hullt: hideg maradt,
madár csicszergett: hallgatott,
ősz jött: állt (mint pogány halott)
a sárguló avar alatt.

De ma kél száz melódia
és megmozdúl a lomha zár
s hiába kacag be a tél,
ma csodák drága napja kél,
mert Valakire vár!

ELMULT TAVASZOK TARLÓJÁN

*Mértföldes szárnyakon fut az idővonat,
tavaszsíkságokon, végig, ahol elmegy,
ráhullanak apró, halott kis szerelmek
s kanyargós útjain viszi a sorsomat.*

Két csillag regénye

Mi most már nagyon messze vagyunk,
és száguldunk magasba törőn
túl a múlton, túl a jövőn
s lehűl kissé tán izzó agyunk,
hisz messze vagyunk.

Egy percre az utunk összeért,
mint meteorok hulló lelke,
egy percre felperzselte a vért,
aztán új útakra terelte
(új sorsokat hozva ránk)
lelkünket: a láng.

Egy percig együtt futottuk
izzó szent fénnel a Mindenséget
mellettünk az örök semmi zúgott
s távoli napok mécse égett.

Aztán az utunk szétvált örökre,
más Napok vonták örökké létre —
éhes lelkünket új, végtelen körökre.

Mi most már nagyon messze vagyunk,
egy világmindenség állja utunk
s azok örök úr fénytelen hátán
nem lesz többet egyetlen perc se,
amikor újra együtt futunk.

Egymás bús emlékét kergetve
lassan kihűl a tűzünk fénye
s a végtelen úr két messze partján
befejeződik két csillag
szép regénye.

Nyár

A strandi fákon átfütyül a szél...
az összerezgő fúzek ága
napsütést álmodik, nyárról beszél.

Mint mikor félig behegedt sebről
friss vért sírva lehullik a var,
pirosan és fázón felnyög
lábam alatt a halott avar

és ezer emlék ködlik szerteszéjjel,
forróság, napok, nyár és vágy, csodás
biborfelhők és pár
alig-alig mert álmodás...

A strandi fákon átfütyül a szél, —
vajon megérti-e valaki,
hogyan a forró napok emléke, vágya
mit beszél?

A lelken mélyén felnyög az avar,
szent nyáremlékekre rálép a tél
és elzavar.

És elzavar... futok, futok,
kő és dércsipett strandi fák alatt
és várom, hoz-e még az élet
egy ilyen forró, igazi nyarat?

Levél a Messzeségből

A mindent megbocsátó Múltból,
a mindent megszépítő messzeségből
írom — valahová — e sorokat.

A lelkem visszajár sokat
susogó őszi esték lebbenésén
a múltba, ahol még forrók a napok.

A sorsom szélvész, magam por vagyok,
száguldok az üres, holt messzeségen,
amerre a szél vak hóbertja ragad

s hiába, semmit, soha nem szabad!
akartam lenni az élet királya,
akartam lenni koldús, szürke szent,

de a szél, a végzet nem pihent,
a trónról lefújt, a földről elsodort,
letépte számról a mosolyt, a jajt

s csak egyre kerget, egyre, egyre hajt. —
— A mindent megszépítő messzeségből
vágyódva néz vissza két szemem —

az az egy nyár eljött énvelem,
s rohanó sorsom vad szélvész szele
nem tépi szét, ha mindent szét is tépett

a mindent megszépítő messzeséget
s az emlékeket.

Mert messze volt

Közöttünk végtelen messzi tér,
síkságok, folyók és hegyek
vágyak, éjek és nappalok
s az utam oda sose ér
el, mert közben meghalok.

Milyen érdekes lesz, meghalok,
betemet kóbor szélfutam,
és nem lesz aki folytassa
remény-folyón, vágyak-hegyén
dal-erdőkön át az utam.

Mert nem tud úgy vágní senki sem
arra, amit nem érhet el,
mint én és nem tud úgy hinni
egy sorsban, amit magának szánt
és amit nem érdemel.

S mert nem tud hinni összerogy,
úgy mint én, — s azért mégsem úgy!
Az el nem ért folyók, hegyek
fülembé súgják mind: aludj,
jön utánad száz más, aki
kapott több vágyat és erőt
s nálad dicstelenebbül hull
a porba mind, a cél előtt.

*

Es titkok csodás éjjelén
sáppadt fehérén, mint a hold,
megindút valaki felém,
akit én nem értem el,
akit senki el nem ért,
mert messze volt, mert messze volt.

Az utolsó lapon

Ez a könyv az élet nagy könyve,
minden sor egy boldog vagy fájó,
de szent óra emléke, könnye.

Ha vége van tavasznak, nyárnak,
vágyak, remények mind kiégtek,
ők lágy szelíden visszajárnak
és régi meséket mesélnek.

Azután - lassanként elmúlnak,
a sorok mintha elfogynának,
kihűlnék és megfakulnak.

Lapozd végig ezt a könyvet
s ha kezd a sóhaj könnyé válni,
itt, a legutolsó lapnál
nincs tovább, itt meg kell állni.

Az enyém az utolsó lap,
emléknek is legutolsó;
aki írta, sose volt jó
amíg volt más, míg volt Holnap.

Most már mind lehet előttem:
csillogása sok rímhadnak,
egyse olyan biztos, mint az
én sorom, hogy ráakádnak!

És lesz idő, hogy úgy érzed
erre a lapra hajolva:
milyen jó lenne Istenem,
ha — amíg voltak Holnapok, —
ez az első lap lett volna!

Napok a Tiszán

Valahol, valahol
a Tisza partján
a szürkülő este
ábrándosan dalol —

Valahol, valahol
két kerek könnycsepp
szivárog elő
a lelkem alól.

A Tisza partján halk ködök szállnak,
ezüstös estén nóták se járnak,
szürke csendszárnyak mindent befednek
s a szívek mélyén lassan megérnek
apró kis vágyak és nagy szerelmek,
bús kis regények.

Valahol, valahol
két kerek könnycsepp
szivárog elő
a lelkem alól.

A Tisza partján nincs hajnalharmat,
a Tisza partján csak napok vannak,
nagy izzófényű nyári napok,
megégetik a dalt és a lelket
s szent, esti szivben támadt szerelmek
lehullanak.

Valahol, valahol
a Tisza partján
a szürkülő este
ábrándosan dalol. —

Vége lesz

Egyszer mindennek vége lesz,
befejezzük a harcot,
ha a nagy csend magába szív,
nem lázad többé fel a szív
s elsimúlnak az arcok.

Egyszer mindennek vége lesz,
lehervad mind a bánat,
a bűn, a sok évezredes
és a földön szétpermetez
az örök bocsánat.

Egyszer mindennek vége lesz,
fehér, halvány kezek
nem vennék bús ráncát zokon
s megsímogatnák homlokom —
akkor már jó leszek!

Egyszer mindennek vége lesz,
és ha ott fekszem holtan
az örök Csend nagy asztalán,
eszükbe jut egyszer — talán,
hogy mindig is jó voltam.

Levél magamnak a nyárba

Levelet írok, apró betűket,
magamnak írom, annak,
aki fölött még boldog tavasz-nyári
napok suhannak
egymásután.

Az egyik is én vagyok, akit
a nyári napok izzó sugára vakít,
a másik is én vagyok, aki sokat
élt és most papírra veti e sorokat.

Testvér a nyárban, azóta a napok
fukarabban mérik a sugarat
és olyan nagyon magam maradtam
bús emlékek hosszú sora alatt.
Ahogy az árnyék megnőtt az őszben,
ahogy maguknak vígan arattak,
szép lassan tőlem mind elmaradtak:
egyk is, másik is, harmadik is...

Az őszi szélben egyedül várom,
hátha mégegyszer csak megjelennek,
akik ellopták a nyaramat, a
kihúlt csókok és meghalt szerelmek,
konok és álnok
és mégis csak félig álmodott álmok,
amiket jó lenne most befejezni,
mint egy csodaszép vágyból font füzért

s futok a napra egy kis új tűzért,
hiába, hiába —
új fény nem éled,
egyedül nincs tűz, nincs fény, nincs élet
egyedül.

VIRÁGOS MEZŐKÖN

D. P.-nak.

*Métföldes szárnyakon fut az idővonal,
de² egy nagy lépéssel kilépek belőle,
jobb az örök tavasz tiszta levegője-
s kanyargós sinjén csak vigye a sorsomat!*

Szeress ma

Ma így: szegényen és sután,
nehéz csatákra útrakészen,
csóktalan és mosolytalan
ajakkal hívlak: légy a részem!

Légy a részem, a szebb, az élet
csillogásában többet érő,
a harcos nappalok alkonyán
csókoló, enyhítő, mesélő.

Holnap nem lesz időm szeretni,
holnap törni kell felfelé,
hogymás között elsőnek
én érjek el a cél elé;

holnap töröm a sorsgöröngyöt,
nem lesz mámor, csak harc, kemény,
jőjj s ha minden százszor elvész,
te maradj százszor az enyém!

Ha nem jössz? Megyek akkor is,
mint a Magány, a Csend legénye,
szóttalan, egyedül, magamban,
mert vonz a magasságok fénye.

Kopottabb lesz százszor a lelke
és sötétebb lesz a küzdelem
s ott fenn már semmi el nem érhet,
se csók, se kín, se vágy, se kéjek,
csak egy szép, halott szerelem.

Valaki

Ha lehunyom a szemem, ágyam
körüllengi altatón, lágyan
valami langyos-hús meleg —
s míg halk est-imát mormol ajkam,
a szívemen bekopog halkan
Valaki.

Csodás homlokát el nem érem,
mely ott ragyog tisztán, fehéren
felettem, a szívem felett,
s hiába nyúlok érte félve,
kezem szelíden tolja félre
Valaki.

All, mint a jóság örök őre,
hiába rejteném előle
ha rossz vagyok, ha bús vagyok.
Ha fáj a bánatsebek mélye
jóság-írt csepegtet beléje
Valaki.

de ha tisztán ég a tűz bennem,
szabad hozzá közelebb mennem,
megcsodálni és vágyani rá,
kigyúll a szeme és arca
s a homlokát vállamra hajtja
Valaki.

Ha lehunyom a szemem, ágyam
körüllengi altatón, lágyan
valami langyos-hús meleg —
s míg halk est-imát mormol ajkam,
a szívemen bekopog halkan
Valaki.

Egy régi nóta margóján

Eszembe jut egy régi nóta;
még valamikor régen, boldog
gyermekkoromban suhantak át
először szivemen az akkordok —
— de sok dal elszállt már azóta!

Egy gitárosról szólt az ének,
aki egy kis piciny kis, kitárt
ablak alatt minden éjjel
megmegpengette szívének
ezüst húrjait: a gitárt.

Eszembe jut a régi nóta...
ki írta? Egy kóbor diák?
Vagy egy ábrándozó poéta?
Szállnak a halk melódiák
növesztve emlékszárnyakat.

Aki világgá küldte őket
mit álmodhat a rög alatt?

A szivemben még én is hordok
ezer színes, drága akkordot;
de ha eljön a titkos holnap,
az, akinek mostan szánom,
tudja-e majd, hogy neki szólnak,
s megérzi-e zord éjszakákon,
ha vad szél söpri a havat,
hogy egy lélek ezüst gitáron
— a szíve ezüst húrjain —
játszik az ablaka alatt?

Jöjj

Jöjj, mint a csillag fénye
jön mélyéből az éjszakának,
ne jöjjön Veled semmi árnyék,
semmi por és semmi bánat.
Hozd magaddal a tiszta éjek
sugárköntösét, glóriáját,
amelyen megnyugszik a lélek —
s amíg a csodákat csodálják
kialusznak a szenvedélyek.

Nem kérdem honnan jössz. A távol,
a végtelen utak királya
küldött érted az éjszakából
engem is és úgy volt a pálya
megszabva: a sorsunk, a létünk,
hogyan egyszer mégis összeértünk.

Azóta veled fut a vágyam
s ha száz kín tűzfogója éget,
szelid balzsamként hull lelkemre
a te nagy, tiszta fehérséged.

Fogjuk meg egymás kezét

Fogjuk meg egymás kezét,
ott kinn sziszegve zúg a szél —
de bent átölel a csend
s a szívünk halkán mesél
meséi.

Fogjuk meg egymás kezét,
odakint kopaszok a fák, —
idebent összesímulunk,
nekünk most nyílik a virág,
a virág.

Fogjuk meg egymás kezét,
kint futnak hűvös fellegek, —
itt benn a szívünk duruzsol
és áraszt langyos meleget,
meleget.

Fogjuk meg egymás kezét,
kívül hideg dér terem, —
itt benn hófehér szirmai
most nyitja egy szent szerelem,
szerelem.

Dal a fehér kézről

Csendesen,
titkon leszállt az este,
május virágzott a Tiszaparton
és minden, minden a nótát kereste
csendesesen.

Magam ültem a fűzek alatt,
s mint óriás rózsza a csoda kertben,
egyszercsak halkan kinyílt a lelkem...
május volt, csend volt,
szent, meleg este,
az én lelkem is a nótát kereste
csendesesen.

S megjött a nóta varázsos szárnyon,
száz álmod hozott és vágyat — ezret,
bent a lelkemben (ezüst gitáron)
egy hófehér kéz játszani kezdett
csendesesen.

Magam ültem a fűzek alatt —
szálltak a dalok szerte igézve,
szent áhítattal borult a május
a fehér kézre.

A levelek közt széthullt az álom,
soha nem hallott dalokat játszott
a fehér kéz az ezüst gitáron
csendesesen.

S egyszercsak lassan, vigyázva, mikor
a legszebbik nóta következett:
újra bezárult halkan a lelkem
s magába zárta a fehér kezét
csendesesen.

Fut az idővonat

Megőszül lassan a nyárfalevél
s a fekete földre lágyan lelibeg,
megcsókolják a napsugarak:
pirosak, nevetők, szelidek.

Üljünk le itten a sárga avarra,
— mellettünk rohan az idő-vonat —
érzed-e, amint az alkonyi szellő
végigsimítja a homlokodat?

Sárga avaron alkonyi szélben,
szent áhítattal, tisztán és lágyan
körülöleli, megsimogatja
fehér lelked a vágyam, a vágyam.

Megcsókol titkon az esti verőfény
s míg leszáll a csendes őszalkonyat,
álmok közt, csodák közt rohan mellettünk
mértföldes szárnyon az idő-vonat...

Esti dal

Öledbe hajtom a fejem. Az este
szétsurran itt a sötét fák alatt
és átöleli hófehér nyakad.

Ott túl a sötét jegenyék során
— úgy hallatszík, mintha föld alól
búgna a hang — a Tisza dalol.

Takard szememre két selymes kezed,
irigyen bámul a hold odafent...
s irigyen bámul idelent a csend.

Pedig két ember nem szeretted még
soha, sehol a föld kerekén
egymást oly tisztán, mint te meg én,

s a nyári estben itt a partokon,
hol mindent befed lágyan a moha,
tisztább szerelem nem égett soha,

s mióta a szőke folyó felett
évszázadok végtelen sora telt:
tisztább vágyakkal senkisem ölelt.

És sohse volt még ilyen mély a csend,
sose fénylett még így a holdgolyó
és sose dalolt még így a folyó,

este még soha nem volt ily csodás,
(a lelkem ezer új mámort keres)
sose vágytam még így rá, hogy szeress!

BÁNAT MEZŐKÖN

*Mértföldes szárnyakon fut az idővonat,
és néha felette sötét felhő támad,
ólmos ősz-esőként reá húll a bánat
s kanyargós sinjein viszi a sorsomat.*

Fel torreádor!

Fel torreádor!
Ne álmodozz, mi más
lennél, mint a porondok hőse:
hitvány komédiás!

Hessegedj el magadtól, ha rád szállnak az árnyak,
téged sehol se várnak,
csak ha komédiázol.
Hazugság minden emlék, az élet is, a vágy is,
hazugság minden sírás,
ami bent marad némán,
s az igazság az: várnak, mit tudsz az arénán!
Jól vigyázz: a homokra
egy könnycsepp el ne hulljon,
egy sóhaj el ne szálljon, egy jaj fel ne szakadjon
inkább a vér fakadjon,
s ha százszor jobban öl is,
bent a lelked mélyén maradjon a tövis.

Akik megfizettek
s aranyban, fényben élnek,
nem kíváncsik arra, hogy az árva esték,
üresen maradt órák, baráttalan napok
neked mit mesélnek.
Aki nem volt az élet senkije, nyomorúltja,
boldogan él a mának
s nem tudja, mit mesél
a koldús gazdag múltja,
ha lemegy a függöny s vége van egy kicsit
a komédiának.

Hazatérés

Hazaérkeztem.

Bűntudat, nehéz percek emléke nyomja vállam,
hát minden, minden hiában?

Hazaérkeztem, mint őszi estben
valami elátkozott szellemalak —
és fagyosan és hűvösen-megnembocsátón
fogadtak a falak.

Nem üdvözöltek, hallgattak némán,
úgy égetett, úgy fájt a csend,
csak odabent

gondoltak valamit magukban —
s bután magam elé bámultam:

igazuk van! Igazuk van,

ha azt kérdik,

hova szaladtál, merre jártál?

Kacagás, élet, napfény, álom,
kellett, bolond-álmok fia?

Komédia! Komédia!

Nem neked termett ez az élet,
nem neked termettek a percek,

sem az órák, sem az évek,
amelyekben fiatal tűz, láng

ég s el nem oltja zápor;

Komédiás, komédiázol

és boldognak hiszed magad!

Hazaérkeztem,

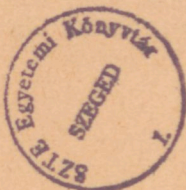
némán, vádlón fogadtak a fagyos falak,
eltűnt egyszerre minden szépség,

amit rámhimporozott az élet,

felfalta a csend és a kétség

és az októberi sötétség.

Sötét van... tán jó lenne lámpa!?
mindcgy, hiába,
világol ad,
de jaj, attól bennem nem lesz
sem melegebb, sem világosabb...
fagyaszt a csend
és úgy fázom
s nem lehet sehova menni —
jaj, olyan rossz egyedül lenni,
egyedül az egész világon...

Mert élni kell

Ma összetörve, megfogyott kacajjal
megyünk, megyünk a régi rom felett,
bús, hervadozó, csüggedő reménnyel
keressük, görbe, roskadt akarással,
hogy merre lehet rózsás napkelet?

Szemünkbe fúj a szél: valami régi
munkábfásult szív-testvér talál
talán szívünkbe utat s azt reméli,
hogy mibennünk még az örök halál
nagy vérgömbjén (a földön) is a régi
elhamvadt tűz parázscsirája él?
Ne hidd, ne hidd! A régi országútra
bús nagy Szahara, az Elef borult,
apró jajok kis hitetlenkedések,
tört cserepek, kihamvadt régi mécsek:
ennyit őrzött meg emlékül a Múlt.

Számunkra semmi, semmi nem maradt,
a könnyeket elsírta más előlünk,
az örömet más örülte el tőlünk
s a bánatot is elbúsúlták mások.
Mi megmaradtunk néma ígéretnek,
csendes, lassú, de biztos akarások,
akik nem sírnak és nem is nevetnek
a múlt ködös jövődjének őre.

A másom a másik

Nekem nincs és nem is lesz Másom
és magam fogok a Szék elé
állni a nagy számadáson.

A nagy Biró előtt senki
nem fog állani mellettem
és nem mondhatom: nem magamért,
Ő érte tettem!
Ő érte lettem szent és örült,
Ő érte úztek vágyak, lázak,
Ő érte kellett, hogy komédiázzak!

Mert nincsen és nem is lesz Másom
s magam cipelem minden bűnöm
a Szék elé a számadáson.
És megkérdezik: hol a Másik?
És mit feleljek? Hogy kerestem
mostanig, a feltámadásig
és közben magam jártam, estem,
magam mondtam imát, és átkot,
magam gyűjtöttem melódiákat,
száz láz gyötörte fáradt testem,
magam voltam a porban, sárban,
magam töröltem le a könnyem,
de a Másikat — nem találtam!

Én, én nem tehetek róla,
hogy Isten voltam, vagy a Sátán,
ha nem a földre való voltam,
mért hordott a föld a hátán?
Én sirtam, vágytam és reméltem,
hogy jöjjön, jöjjön az a Másik
s nem jött,
nem értem, nem értem!

Szomorú dal

Ne vegye soha senki se zokon,
ha néha egy kicsit megtörten
lehajtom nehéz, fáradt homlokom.

Tudom, a földön sok az elhagyott,
aki egyedül járja útjait
s unottan nézi: az élet-homokóra
porán hogyan pereg le
a remény, a hit.

De ha a verejtékek acélpengéje
mély ránc-árkot von a fáradt arcra,
mindenki talál egy fehér szívet,
ahová fejét békében lehajtsa.

Mindenkinek jut egy fehér, puha kéz,
mely ha az élet baját
csüggedten húzza,
megsimogatja csapzott haját,
hogyan a teher ne legyen oly nehéz.
Mindenkinek, ha őszre jár a sorsa,
s remény avaron fázva tétováz is,
jut egy kis meleg szeretet-oázis,
mielőtt a hó befedné fejét.
Mindenki kapott valamit, hogy hinni
tudja, érdemes kiinni
az élet csodás örömszerlegét.
Aki — s mindenki tudom — sorba állt,
jutott rá egy kis fény, egy kis meleg
s a legeslegszegényebb emberek

számára is a nagy varázsitalból:
a szeretetből egy szemernyi szem.

Nekem nem jutott semmi sem!

Nekem csak egy rossz vágy-korsó alatt
a küzdelem maradt.

A Danaidák sorsát rámbeszélték
ezen a bolond életzsibvásáron
s a legsúlyosabb áron
is csak üres maradt a szerencse-mérték.

De nem vetem azért senki szemére,
hogy nálam több erőt kapott a harcra
és nem irigyeltem
senkitől, sohasem
hogy nálam többet mosolygott az arca.
Nem panaszkodtam el soha másnak,
hogy az én arcom nincs aki letörölje,
az én hajam még meg nem simogatták
s hogy senki vagyok, gond-göröngy törője.

De ne is vegye senki se zokon,
ha néha egy kicsit megtörten
lehajtom nehéz, fáradt homlokom.

Az élet hegyén

Sápadt, sovány az arcom,
a hajam is már gyérül,
magam nézek vissza
emlékem völgyébe
az élet hegyérül.

szemeim karikásak
és megrogyott a térdem
és elveszett a Holnap,
amíg a Máig értem.

Mert magam indultam
új csodákra vágyón
s hittem, akit itt lenn
kerestem, a csúcsig
majd csak megtalálom. —
Mindennap, mindennap
eggyel többet estem,
mindennap nehezebb
lett a sorskeresztem,
mindennap el-elfolyt
egy kis remény vére
s egyedül értem fel,
vágytalan, társtalan
az élet hegyére.

Sápadt, sovány az arcom,
a hajam is már gyérül,
megindulok lassan
lefelé, lefelé
az élet hegyérül.

Charon hajóján

Most már hazafelé visz a hajó
nem lesznek közbe új állomások,
teljesül az örök «pihenni volna jó»,
teljesülnek a régi látomások.

nem lesznek többet nagy viharok,
nem lesznek zúgó fergetegek,
nyugodhatnak a fáradt karok,
vár a kikötő: pihenhetek.

A vágysirályok fel ne sírjanak,
legyen csend, eljött a nagy számadás,
(az élet mindennel adós maradt)

a remény rozsdás, és a vágy törött,
ne legyen soha új feltámadás,
csak béke legyen, csendes és örök!

Ugy=úgy

Ugy-úgy, lehunyom a szemem,
fáradt vagyok már, öreg, gyenge,
elhessegetem a multat,
hogy ne sirjon mindig felfájó
enilégeket a fülembbe.

Ugy-úgy, meghalok egy kicsit,
nem sokan fognak sirni- értem
s akik sirnak is, holnapután
azt se fogják már tudni tán,
hogy egykor éltem.

Ugy-úgy, majd csak elvisznek
valahová bús kis kóboldok
s aki itt marad a földön,
legyen mindenki erős és
boldog.

MAGYAR KÍNOK FÖLDJÉN

*Mértföldes szárnyakon fut az idővonat,
idegen Kárpáton sirva fut a kerék,
s egyszercsak—hiába örülsz korcs nemzedék—
eléri mégis a Magyar Kárpátokat.*

Hivnak a hegyek

Halk melódiák szállnak a széllel
tört foszlányokban: vár a kopár
hegy sziklafala, az erdő, a vihar,
a zuhogó patak hús karjaival
s a szikla tövén a havasi gyopár,

Az én népem: a fehér gyopárok,
az én földem: a fehér hegyek,
az én nótám: a vihar zenéje,
s palotáim a rengetegek.

Emberezrek közt egyedül állok,
mellettem búsan fut, szalad a
roskadtgerincű félemberkék és
bús piperkőcök fáradt hada.
Mind rohan, mint hogyha sok dolga lenne
még az életben s száz boldog holnap
mind csupán, csupán neki teremne.

Megöl a napok bús szürkésége,
amely a lelket szürkébe vonja,
megöl az éjek vak dáridója,
a kőpaloták nagy Babylonja.

Nem! Nem halok meg! Fogom a botot
fehér népemhez visszamegyek,
felisszák lelkem a fehér hegyek

Jöjjön utánam, aki mer jönni,
kit nem húznak le gyöngyök és selymek,

aki hiszi az új csodák hitét s a
magasban termő tiszta szerelmet.

Jöjjön utánam, aki mer jönni,
ki tiszta testtel, dacosan, dallal
azt akarja, hogy elsőnek lássa:
messzi keleten, hogy kel a hajnal.

Álmos

Ahol az égbolt összeér a földdel,
a büszke nap puszták fűvébe száll
és néz a Semmi szürke végtelenbe,
pelyhes felhők közt csattog a madár,
ahol halk szellő sóhajt langyos estén
s elvész a felhő fényes csillagokba:
a Volga mentén sellők zengedeznek
és elmerülnek holdfényes habokba.

A Volga mentén, hol már néma minden,
ha biborfénnyel elveszik a nap,
egy sziklacsúcson ül a vízközépen
fehér talárban egy halvány alak.
Tárogató van reszkető kezében,
hosszú szakálla az övéig ér,
és hangszerébe belefújva lassan
a csöndes estén síró nóta kél.

A szürke fák is álmodón figyelnek,
levél se mozdul, szellő is eláll
s a síró nóta reszkető akkordja
a végtelen pusztán sikoltva száll...
És láthatatlan, úttalan útakról
fehér lovakkal jön sok jó vitéz,
szemükben régi harcok lángja csillan,
hogy megretten, aki beléje néz.

Az őszi alak bevégezve a nótát
feláll a sziklán s szólani kezd eképp:
»Távol nyugatnak hegy-völgyes honában

ismét letörve az az ősi nép!

Ti onnan jöttök most az őshazából,
hol a szent puszták végtelenje zúg,
ahol a fegyvert régen rozsdá rágja,
ahol nem voltak régen háborúk.

Kürtöm szavára — látom — mind jövétek,
tudjátok hát meg, hogy miért kellett ez:
legyen éles a kardok éle ismét
és nyíllal töltve mindegyik tegez,
Hadúr oltárán ismét tűz lobogjon,
biztos legyen a kéz, éles a szem,
ha újra megfúvom a régi hangszert,
telejs tegyverben mind itten legyen!

Kicsit hagyjuk még, edződjék a lelke
s majd nemsokára lóra ülhetünk
s hogy visszahozzuk régi szép honába,
az elszakadt testvérért elmegyünk.
Aztán sokáig itt marad pihenni
és hogyha újra nagy, derék leszen,
Isten kardjával ősz-öreg kezemben
a Vén-Dunához újra elviszem.

Akkor megint retteghetnek a népek
és »a saggita«t jajgathatnak ők,
mert ágyú, érc és emberszív, megolvad.
porrá lesz Isten szent kardja előtt.
Amerre vágok, reszketnek a bércek,
alvó vulkánok régi lánggra gyúlnak —
most menjetek a puszták szent ölére
s fehér lovat áldozatok Hadúrnak!»

Farsang

Magyar farsang — bús dáridó,
a város üvölt, kacag, dalol,
mint kísértő szellemek,
ha felkelnek a hant alól.

Magyar farsang — bús dáridó,
nem bánja ha a hajnal int,
mindent bevesz, hogy feledje
a szégyent, a jajt, a kint. —

De nagy hazugság minden itt:
a jazz, a mámor, a zene,
a rúzsos ajkak mosolya,
a fáradt bókók sora
s kis bakfisok boldog szeme;

hazugság mind a tánc, a szó,
a dísz, mely fedí a falat,
a puha selyemsuhogás,
— csak a karikák igazak
a csillogó szemek alatt;

hazugság az illat, a fény,
a fehér, puha női kar,
mert minden egy nagy, titkon
elhullatott könnyet takar.

Magyar farsang — bús dáridó,
befedi este és a hó...
hiába, ég, ég a seb —
minekünk csak a bőjt való!

Két sóhaj

Valahol messze, egy temetőben,
ahol régi századok fekszenek,
csillagtalan, bús őszi éjfélen
megremegtek a sárga levelek.

Összetalálkozott két árva sóhaj,
két magyar sóhaj, magyar szellő,
és valahogy olyan szomorú,
olyan sápadt volt mind a kettő.

Az egyik jött messze keletről,
Altáj síkjáról szállt ide messze,
hegyen-völgyön jött, mint a villám,
hogy hírt vigyen vissza keletre.

A másik nem repült magasra,
a Kárpát küldte, úgy szaladt
bújdokolva erdőkön, lápon,
rabláncok, börtönök alatt.

*

»Honnan jösz testvér?« súgta halkan.
Szólt az első: »Ott keleten,
ahol hamarabb kél a nap fel,
ott él az én nagy nemzetem. —

ezelőtt hosszú ezer évvel
elszakadt onnan egy tagunk;
nem tudod azok merre járnak?«
»De tudom: azok mi vagyunk!«

«Azok ti vagytok? Nem lehet az!
minálnuk mindig nap ragyog,

minálunk mindig csak kacagnak
s nem ismerik a bánatot,

A mi hazánk ott Altáj táján
végtelen puszta és szabad,
folyónkban hal van, erdeinkben
tarka virágok és vadak,

mi dallal születünk s halunk meg,
dallal fekszünk, dallal kelünk
és örök ifjúság cukrozza
édesíti meg ételünk. —

»Nálunk is így volt, — jaj, de rég volt! —
de ma már, ma már nincsen így,
tőlünk sokan megirigyelték,
hisz itt mindenki oly irigy!

Ma már nem ragyog nap felettünk
nálunk nem kacag senki sem,
mert nálunk nincs miért kacagni,
de sírni van mért, bőviben.

A mi hazánk is puszta térség,
de kihalt, mint egy sivatag
és könnytől sós folyóvizében
mind elpusztulnak a halak,

és erdeinkben sárga lomb közt
sok embervad bújik s zokog,
nekünk a halál szent megváltás
és a születés átkozott,

mi öregen születünk mindjárt
és keserű minden falat

s vigaszunk az, hogy lesz nyugalmunk,
ha másutt nem: a föld alatt!»

*

Csillagtalan, bús őszi éjben
megborzadt sok-sok sírkereszt,
(összeölelkezett két sóhaj,
forrón összeölelkezett!)

A fákról elszáradt levelek
hulldogáltak le csendesen,
felzokogott két magyar sóhaj
és zokogott keservesen!

Trianon

Szomorú nap.

Az ezeréves fából

csak egy megtépett, csonka törzs maradt

s állunk szótalán,

új imát keresve

a villámsújtott régi tölgy alatt.

Vihar megtépte,

szélvész letarolta,

messze idegenbe vitte a magot

s állunk szótalán,

új imát keresve,

rettegve — Uram — méltó haragod.

Búsult fejünket

Feléd emeljük,

könnyázott arcunk napodra vágyik,

küldj egy biztató

reménysugárt, hogy

bűnhődésünk már nem tart sokáig.

Ha megroskadnánk

erőre támassz,

nagy szereteted el sose haggyon,

fázós lelkünkől

Lelked napjánál

Nagy-Magyarország hite fakadjon.

Termő áldásod

arany nektárját

csurgasd a csonka, megtépett rögre,

adj erőt, hogy a

sötét gyászban is

Téged dicsérjen szivünk — örökre.
Elégeld meg már
nagy szenvedésünk,
súlyos a kereszt, a bűnök ára,
nincs senkink, aki
segítene, hogy
könnyebben vigyük a Golgothára.
Bocsásd meg nekünk,
hogy imádságunk
könnyes sóhajjal száll fel az égbe
s minden kérésünk
(bús, szent pogányság)
azt kérdi Tőled: mikor lesz vége?
Mikor lesz vége
nagy haragodnak,
rabláncsörgésnek, sűrű könnyárnak,
mikor virrad fel
a mi egünkön
szent varázsával husvétvasárnap?

A megtérőnek
adjál kegyelmet,
írt adj a sebre, mit a sors vágott
s minekünk add meg
egyetlen álmunk:
Nagy-Magyarországot!

Tartalomjegyzék

A Golgotán	5
Szent, aki vágyik	9
Könnyek	10
A csengő	11
Beszélgetés egy meteorral	12
Halottak napján	13
Adósság a boldogságért	15
Veni sancte...	16
Az országút szélén	18
Ötven éves találkozó	19
Mert élni kell	20
Evezz a mélyre	21
Valakire vár a lelkem	23
Két csillag regénye	27
Nyár	28
Levél a Messzeségből	29
Mert messze volt	30
Az utolsó lapon	31
Napok a Tiszán	32
Vége lesz	33
Levél magamnak a nyárba	34
Szeress ma	37
Valaki	38
Egy régi nóta margóján	39
Jöjj	40
Fogjuk meg egymás kezét	41
Dal a fehér kézről	42
Fut az idővonat	43
Esti dal	44
Fel torreádor!	47

Hazatérés	48
Mert élni kell	50
A másom a másik	51
Szomorú dal	52
Az élet hegyén	54
Charon hajóján	55
Ugy-ugy	56
Hivnak a hegyek	59
Álmos	61
Farsang	63
Két sóhaj	64
Trianon	67

A 170999

Koroknay-nyomda Szeged, Tömörkény-u

kh

Koroknay-nyomda Szeged